

OVER TON

Ton Smits rondde in juni bij Phoenix de driejarige opleiding in Professionele Communicatie af. Nu zet hij de eerste stappen op weg naar een eigen praktijk, waarin hij mensen begeleidt die te maken hebben met verlies. In zijn column in de Vuurvogel doet hij verslag van dit proces. Naast begeleider is Ton schrijver, taaltrainer en schrijfcoach.

De jongen achter glas

Niet weglopen, dit keer blijf je erbij. Wát zich ook openbaart: schaamte, ongemak, spanning, pijn of verdriet. Dat was de afspraak die ik met mezelf had gemaakt toen ik in september 2019 aan de driejarige begon. Al heel lang had ik het gevoel niet vol in het leven te staan. Ik keek ernaar, maar het lukte mij niet om volledig deel te nemen. Vanachter een denkbeeldige glazen ruit voelde ik mij toeschouwer, in plaats van deelnemer. Ik schampte het leven slechts.

Hoe vaak had ik het al niet meegemaakt, op allerlei sportclubjes, in vriendengroepen, in mijn studietijd? Ik kijk, observeer en bedek mijn eigen onvermogen om écht lid te worden. Meestal door ironische of cynische conclusies te trekken over de ander, om daarna te vertrekken. Blijven was bij Phoenix mijn missie. Vol aan het leven deelnemen noemde ik als mijn persoonlijk doel van de opleiding. En ik bleef. Steeds vaker kwam ik achter mijn glazen beschermruit vandaan. Aarzelend, schuchter, onhandig misschien. Het lukte mij steeds beter om in verbinding te blijven met mijzelf, om van daaruit de ander te ontmoeten. Ik werd volwaardig lid.

Mijn driejarige zit erop. Naast mijn persoonlijke groei kristalliseerde zich tijdens deze drie bewogen jaren ook uit wat ik professioneel met deze opleiding wil doen: ik wil er zijn voor mensen die met tegenslag te maken hebben. Die iemand of iets hebben verloren en de pijlers onder hun bestaan voelen schudden of wegvallen – zoals dat bij mij ook is gebeurd.

Met het starten van een eigen praktijk zet ik mezelf voor mijn gevoel opnieuw in de wereld. Daarmee wordt ook opnieuw van alles aangeraakt. Als ik desgevraagd feedback krijg op de proefversie van de content voor mijn website, neem ik alle loftuitingen *for granted*. Maar die paar kritische opmerkingen van een goede vriend snijden door mijn ziel en laten me zelfs even wankelen. Een moment voel ik mij persoonlijk afgewezen. Heb ik nog steeds de goedkeuring van anderen nodig? Mag ik er zijn, zoals ik ben? Mag ik ruimte innemen? De winst: ik zie dat het oud is, dat het kind in mij opnieuw wordt geraakt en dat ik nu vanuit mijn volwassen rol een ander besluit kan nemen. En dat doe ik. Mijn website is in de lucht en vertelt precies het verhaal dat ik vertellen wil. Ik zet stappen op een nieuwe weg. Soms met nog wat bibbers in mijn lijf, maar in vol vertrouwen dat het pad zich al lopende zal vormen. 🐾